

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. A.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w Warszawie
o ustanie prawa do emerytury policyjnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 1060/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat B.K. od Skarbu Państwa - Sąd
Apelacyjny w Warszawie - kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z
obowiązującą stawką podatku od towarów i usług tytułem zwrotu
kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił
apelację M. A. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2012
r. oddalającego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia 29 marca
2012 r., którą wstrzymano wypłatę jego emerytury policyjnej od dnia 11 kwietnia
2012 r., na skutek ustania prawa do świadczenia z dniem 2 grudnia 2011 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 10 ust. 2 oraz 39 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.; dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) w związku z art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2007 r. Nr 82, poz. 558; dalej „ustawa zmieniająca”), przez błędną wykładnię, a ostatecznie niewłaściwe zastosowanie do skarżącego, który uzyskał uprawnienia emerytalne przed wejściem w życie art. 10 ust. 2. Błędna wykładnia art. 12 ustawy zmieniającej w związku z art. 4 pkt 2 tej ustawy w związku z art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy polegające na przyjęciu, że art. 12 ma zastosowanie do emeryta, o którym mowa w art. 10 ust. 2, mimo że norma art. 12 tej ustawy stanowi o funkcjonariuszu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 narusza naruszenia art. 2 oraz art. 67 Konstytucji.

Skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą ma zastosowanie do funkcjonariusza (emeryta), który popełnił przestępstwo przewidziane w art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przed uchwaleniem oraz wejściem w życie ustawy zmieniającej, którego prawo do świadczenia zostało ustalone przed tą datą, zaś do wydania wyroku skazującego doszło po tej dacie.

Zdaniem skarżącego, w sprawie istnieje także potrzeba wykładni budzących poważne wątpliwości art. 12 w związku z art. 4 pkt 2 ustawy zmieniającej oraz art. 2 i 67 Konstytucji, ponieważ przepisy te wiążą skutek utraty prawa do emerytury policyjnej z chwilą skazania prawomocnym wyrokiem karnym, niezależnie od tego kiedy został popełniony czyn oraz od kiedy nastąpiło ustalenie prawa do świadczenia. Prowadzi to do nadania aktowi prawnemu mocy wstecznej i nieuzasadnionego różnicowania sytuacji podmiotów równych w zależności od

rodzaju podjętej decyzji procesowej w toku sprawy karnej, np. co do sposobu i formy obrony.

Skarżący wskazał również na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy art. 12 ustawy zmieniającej, obowiązujący od dnia 11 czerwca 2007 r., w którym mowa wyłącznie o „funkcjonariuszu”, ma zastosowanie do sytuacji opisanych w art. 10 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, czy również do sytuacji opisanych w art. 10 ust. 2 tej ustawy, tj. także emerytów i rencistów skazanych prawomocnym wyrokiem, którzy nabyli prawo do emerytury przed 11 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sąd Najwyższego wielokrotnie wskazano, że istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Twierdzenie o występowaniu takiego zagadnienia jest uzasadnione tylko wtedy, gdy nie było ono rozstrzygane przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruuujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Wskazane przez skarżącego problemy prawne zostały rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. W postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011 r., II UK 275/10 (niepubl.), a następnie w wyroku z dnia 23 marca 2012 r., II UK 151/11 (OSNP 2013 nr 5-6, poz. 65).

Odnosząc się do twierdzeń skarżącego o potrzebie wykładni art. 12 w związku z art. 4 pkt 2 ustawy zmieniającej oraz art. 2 i 67 Konstytucji, należy zwrócić uwagę na cel art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 12 ustawy zmieniającej. W szczególności

zadośćuczynienie zasadzie równości wobec prawa i sprawiedliwości społecznej przez wprowadzenie do systemu prawa możliwości utraty nabytego już prawa do zaopatrzenia emerytalnego przez emeryta lub rencistę, który dopuścił się przestępstwa przed zwolnieniem ze służby, a tym samym zrównanie sytuacji prawnej wszystkich funkcjonariuszy, którzy popełnili w czasie służby taki sam typ, czy takie samo przestępstwo, niezależnie od tego kiedy nastąpiło skazanie (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 4/09, OTK-A 2011 nr 3, poz. 20). Należy również zwrócić uwagę na stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zajęte w wyroku z 29 kwietnia 2008 r., P 38/06 (OTK-A 2008 nr 3, poz. 46).

Uwzględniając przedstawione stanowisko judykatury, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), zważywszy również, że zgodność art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 12 ustawy zmieniającej z wynikającymi art. 2 Konstytucji zasadami niedziałania prawa wstecz oraz ochrony praw słusznie nabytych, została potwierdzona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 4/09 (OTK-A 2011 nr 3, poz. 20).

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 4 pkt 1 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).